

Primljeno: 21-07-2011

Ur. broj: 219/M

REPUBLIKA HRVATSKA

MINISTARSTVO ZAŠTITE OKOLIŠA,
PROSTORNOG UREĐENJA I
GRADITELJSTVA

10000 Zagreb, Ulica Republike Austrije 20
Tel: 01/37 82-444 Fax: 01/37 72-822

Uprava za stanovanje i
komunalno gospodarstvo

KLASA: 351-01/11-03/60
URBROJ: 531-17-2-2-10-5
Zagreb, 13. srpnja 2011.

**HRVATSKA UDRUGA ZA
ZAŠTITU POTROŠAČA**
Ozaljska 93/II
10000 Zagreb

PREDMET: Dopis Vlade RH, klasa: 007-01/11-01/87,
urbroj: 50302-09-11-5 od 11. svibnja 2011.
- Vezano za dopis HUZUP-a u vezi naplate odvoza
komunalnog otpada od 8. svibnja i od 20. lipnja 2011.
- odgovor, daje se

Povodom Vašeg dopisa kao reagiranje na mišljenje ovog Ministarstva, klasa i broj gornji od 31. svibnja 2011. god. u vezi naplate troškova komunalne usluge skupljanja i odvoza komunalnog otpada, u kojem na vrlo neprimjeren način napadate rad ovog Ministarstva glede stajališta koja su izražena u mišljenjima danim po pitanju zakonske osnovanosti naplate financiranja tzv. „hladnog pogona“ komunalnih trgovačkih društava, odgovaramo kako slijedi:

Nije nam namjera polemizirati na ovaj način o tome čije je mišljenje ispravno, jer to nije svrha, niti je u skladu sa zakonskim propisima našeg pravnog sustava.

Nije riječ o nikakvom nametanju mjesečnog paušala, a niti ova Uprava ima bilo kakav interes kako nam to vrlo neugodno spočitavate, već Ministarstvo ima zadaću davati mišljenja i stručna pojašnjenja u svezi primjene zakonskih propisa iz svojeg djelokruga.

Svoja mišljenja i stavove Ministarstvo temelji isključivo na odredbama zakona, na što ćemo Vam još jednom ukazati.

Naime, osnovanost i opravdanost mišljenja glede “paušala kao fiksnog iznosa” u cijeni komunalne usluge koji iznos isporučitelji komunalnih usluga mogu naplaćivati korisnicima usluga za održavanje “hladnog pogona” nalazimo u odredbi upravo članka 20. st. 3. Zakona o komunalnom gospodarstvu, (Narodne novine br. 26/03, pročišćeni tekst, 82/04, 178/04, 38/09, 79/09 i 49/11), koju ćemo citirati:

“(3) Cijena komunalne usluge može sadržavati i iznos za održavanje i financiranje gradnje **objekata** i uređaja komunalne infrastrukture na području ili za potrebe jedinice lokalne samouprave na kojemu se isporučuje komunalna usluga ... .”

To znači, dio cijene je predviđen za održavanje objekata i uređaja komunalne infrastrukture, što neki iskazuju na računima kao paušal, neki kao osnovna uplata i sl. i to je prihod isporučitelja, a dio za financiranje gradnje objekata i uređaja komunalne infrastrukture prihod je proračuna jedinice lokalne samouprave.

Uprava Ministarstva zaštite okoliša u djelokrugu koje je primjena Zakona o otpadu u svom mišljenju, klasa 351-01/11-03/48, urbr. 531-13-2-1-2-11-4 od 6. lipnja 2011. ograničila se samo na Zakon o otpadu te je sa stajališta tog Zakona navela da „fiksni mjesečni troškovi“ nije u skladu sa odredbama čl. 17. st. 1. i 2. Zakona o otpadu.

Taj stav ni ova Uprava ne osporava.

Nije točna Vaša tvrdnja da smo u našim odgovorima zanemarili činjenicu da je izmjenama i dopunama Zakona o otpadu iz 2008. god. uređena „naplata otpada“.

U svim odgovorima ove Uprave od kad je u primjeni odredba članka 17. Zakona o otpadu koja uređuje primjenu kriterija količine nije zaobidena.

Čak štoviše u svim mišljenjima ove Uprave smo naglašavali primjenu članka 17. i isticali načelo „onečišćivač plaća“ i prije nego je istim 2008. god propisan kriterij količine, (jedinica mase, ili volumena ili broj članova kućanstva), a ovu tvrdnju možemo potkrijepiti i našim odgovorima još iz 2005. god., te posebice izdvajamo mišljenje koja smo dali Državnom inspektoratu 363-01/06-02/110, urbroj: 531-10-1-3-07-3 od 16. veljače i 1. ožujka 2007. god. Međutim, u istim odgovorima smo isticali i primjenu članka 20. st. 3. Zakona o komunalnom gospodarstvu.

Propisivanjem kriterija količine 2008. god. u Zakonu o otpadu koje se mogu uzeti u obzir kod obračuna komunalnog otpada nisu ni na koji način stavljene izvan snage odredbe Zakona o komunalnom gospodarstvu koje se odnose na komunalnu djelatnost skupljanja i odvoza komunalnog otpada.

Jedinica lokalne samouprave dužna je organizirati pružanje ove usluge trajno i kvalitetno a sukladno članku 34. Zakona o komunalnom gospodarstvu svi vlasnici građevina dužni su koristiti uslugu održavanja čistoće u dijelu koji se odnosi na skupljanje i odvoz komunalnog otpada. Pružatelj usluge je dužan do svakog korisnika doći svojim prijevoznim sredstvom u intervalima kako je to predviđeno Odlukom jedinice lokalne samouprave i to bez obzira da li će korisnik svaki put uslugu i koristiti. Takvu raspoloživost davatelja usluge, korisnik je dužan platiti u obliku nekog fiksnog iznosa neovisno od toga da li je u određenom razdoblju stvarao tu uslugu i koristio, tj. predavao komunalni otpad. Stoga prema mišljenju ovog Ministarstva članak 20. st. 3. Zakona o komunalnom gospodarstvu pruža takvu mogućnost. Međutim kakav će biti odnos tog fiksnog troška i troška stvarne količine komunalnog otpada utvrđene prema članku 17. Zakona o otpadu, stvar je jedinice lokalne samouprave jer je ona nadležna za davanje suglasnosti na cijene i tarife davatelja komunalnih usluga i svakako će biti različit od jedinice do jedinice, jer se broj korisnika, veličina teritorija i količine otpada razlikuju. Smatramo da jedinice lokalne samouprave to trebaju same razraditi i da Ministarstvo na to ne treba niti može utjecati.

Mišljenja Ministarstva nisu akti na temelju kojih jedinice lokalne samouprave donose svoje odluke. Jedinica lokalne samouprave odluku donosi na temelju Zakona. Ukoliko netko

smatra da odluka jedinice lokalne samouprave nije u skladu sa Zakonom, može pokrenuti postupak za ocjenu suglasnosti općeg akta sa Ustavom RH i Zakonom.

Isto tako Udruga je mogla zatražiti od Hrvatskoga sabora vjerodostojno tumačenje pojedinih odredbi Zakona čiju primjenu smatraju spornom.

Naposljetku, ukoliko Udruga smatra da neka odredba Zakona nije u skladu sa Ustavom, može pokrenuti postupak za ocjenu suglasnosti zakona sa Ustavom.

To su sve mogućnosti kojima se štiti pravna sigurnost i zakonitost postupanja.

U ovom slučaju neslaganje Vaše Udruge sa mišljenjem ovog Ministarstva i optuživati Ministarstvo da nameće naplaćivanje nečega što nije u skladu sa Zakonom o zaštiti potrošača i Zakonom o otpadu, te da ova Uprava zagovara nezakonitost uz savjet „okrenimo se Europskoj uniji“ nije ni najmanje civilizirano ni demokratski.

Konačno i sadržaj odredbe članka 24. stavka 3. Zakona o zaštiti potrošača „**kada to priroda javne usluge dopušta**“ prodaja potrošačima javnih usluga, mora biti obračunata prema potrošnji ukazuje da je zakonodavac imao u vidu i usluge kod kojih nije uvijek i na svakom mjestu moguć obračun samo prema potrošnji.

Vežano za poduku kako je u EU, upućujemo Vas da otvorite stranice Ministarstva vanjskih poslova i europskih integracija „zaštita okoliša“, gdje ćete se kroz pitanja i odgovore na ovu temu uvjeriti da problem „hladnog pogona“ i paušal poznaje i EU.

Citiramo jedno od mišljenja: „Države članice EU koriste različite razrađene metode naplate troškova gospodarenja komunalnim otpadom. Naplata je najčešće kombinirana iz dva i više sustava. Osnovno je da se naplata vrši po količini, a takozvani problem „hladnog pogona“ komunalnih poduzeća rješava se najčešće kroz minimalni paušal i to: po domaćinstvu, broju članova domaćinstva, četvornom metru ili dr.“

Zaključno, sva mišljenja koja je ova Uprava davala vezano uz ovu problematiku sadrže stajalište da se količina otpada ima utvrđivati prema jednom od kriterija propisanim člankom 17. st. 2. Zakona o otpadu. Međutim dio cijene ili naknade za održavanje koja se temelji na članku 20. st. 3. Zakona o komunalnom gospodarstvu nije moguće mjeriti na način kako to predviđa Zakon o zaštiti potrošača.

S poštovanjem,

DOSTAVITI:

1. Naslovu
2. Vlada RH, Zagreb
Trg Sv. Marka 2
3. Arhiva